

Моята първа книга
Вълшебни приказки

Хедър Еймъри

Илюстрации Стивън Картрайт

Издателство „Фюм“

This book includes:
Fairy Tales
Princess Stories
Copyright © 2004 Usborne Publishing Ltd.
83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system,
or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical photocopying, sound recording,
or otherwise, without the prior written permission of Fiut Publishing House.

Моята първа книга
ВЪЛШЕБНИ ПРИКАЗКИ
© Издателство „Фюм“, 2024
Текст Хедър Еймъри
Илюстрации Стивън Картрайт
Превод Албена Раленкова

ISBN 978-619-270-029-4

Печатница „Мултипринт“

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя.
Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено.
Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин,
освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

Съдържание

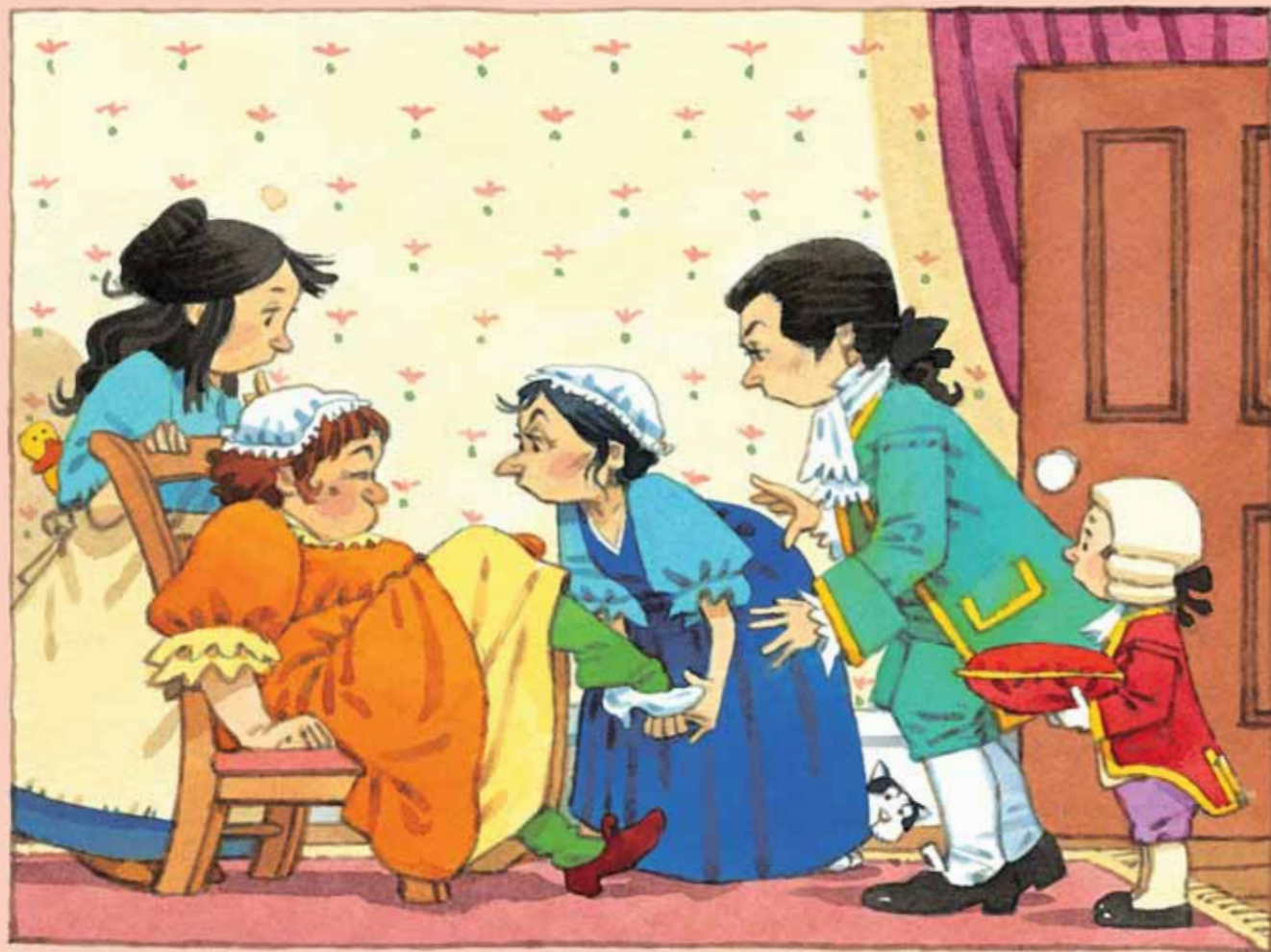
Пепеляшка.....	7
Спящата красавица	23
Червената шапчица	39
Трите прасенца.....	55
Румпелцилихен.....	71
Златокоска и трите мечки.....	87
Принцесата и прасенцето.....	103
Малкото граконче	119
Рицарският турнир.....	135
Кралската летяща метла.....	151

На всяка страница се е скрило едно малко жълто патенце. Намерете го!

Всички девойки в царството - и бедни, и богати, мерили пантофката, но напразно.

Дошъл ред и на двете доведени сестри. Пъшкали и пухтели, но не могли да я обуят. Пантофката била твърде малка за техните големи крака.

- Може ли и аз да я пробвам? - плахо попитала Пепеляшка. Сестрите се изсмели, но пантофката прилепнала към крака ѝ.

В този момент се появила и феята кръстница. Тя махнала с вълшебната си пръчица и грините на Пепеляшка се превърнали в разкошна премяна.

На другия ден в най-далечния край на двореца принцесата попадна на стълбище, което дотогава не била виждала.

На стълбището имало врата, която водела до някаква стая. Принцесата влязла и видяла една старица.

- Какво правиш? - попитала девојката.
- Преда - отвърнала старицата. - Ела, ще ти покажа!

Принцесата се приближила, протегнала ръка към вретеното и убола пръста си.

Тя грабнала кошничката, сложила си пелерината и помахала на майка си за сбогом.

Вървяла по пътеката, тананикала си и не забелязвала, че между дърветата я дебне големият сив вълк.

Внезапно вълкът се изпречил на пътя ѝ.
- Къде отиваш, Червена шапчице? - изръмжал той.

- Баба е болна и отивам да ѝ занеса прясна пухка и ябълки - отвърнало момиченцето.

Вълкът си поел гъх, духнал – фиууу! – и гървената къщичка се разлетяла на тресчици.

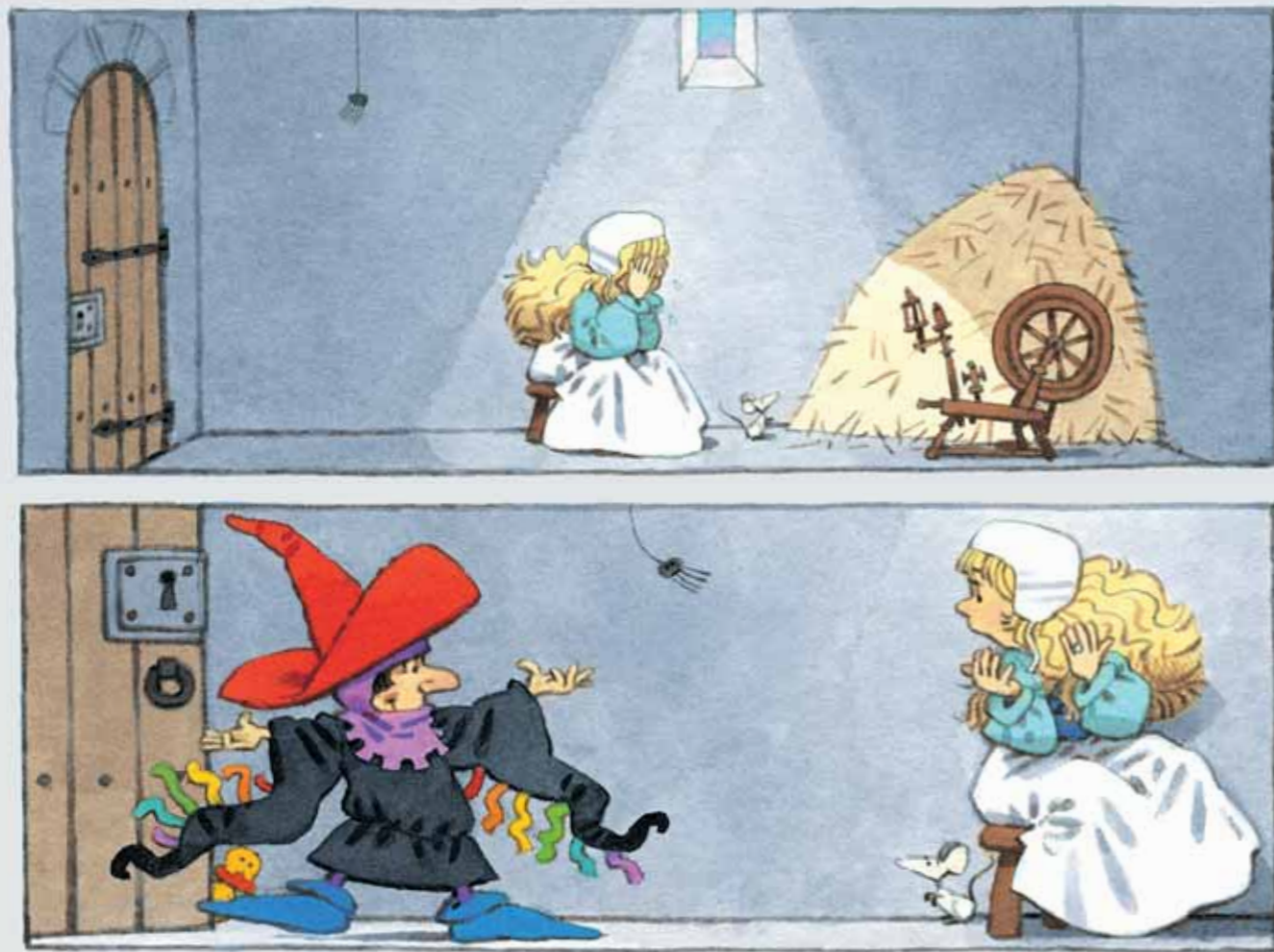
Двете прасенца хукнали към къщичката на третото братче. Скоро вълкът похлопал и на нейната врата.

- Пуснете ме да вляза, прасенца! – викнал той.
- Няма да те пуснем! – отвърнали прасенцата.

Вълкът поел дълбоко въздух и духнал – фиууу! – но къщичката не помръднала. Обиколил къщата, за да види откъде може да се промъкне вътре. Но вратите и прозорците били здраво залостени.

Девојката седнала на столчето пред купчината слама и заплакала. Не знаела как да изпреде злато от нея. Изведнџж като изпод земята изскочило гребно човече.

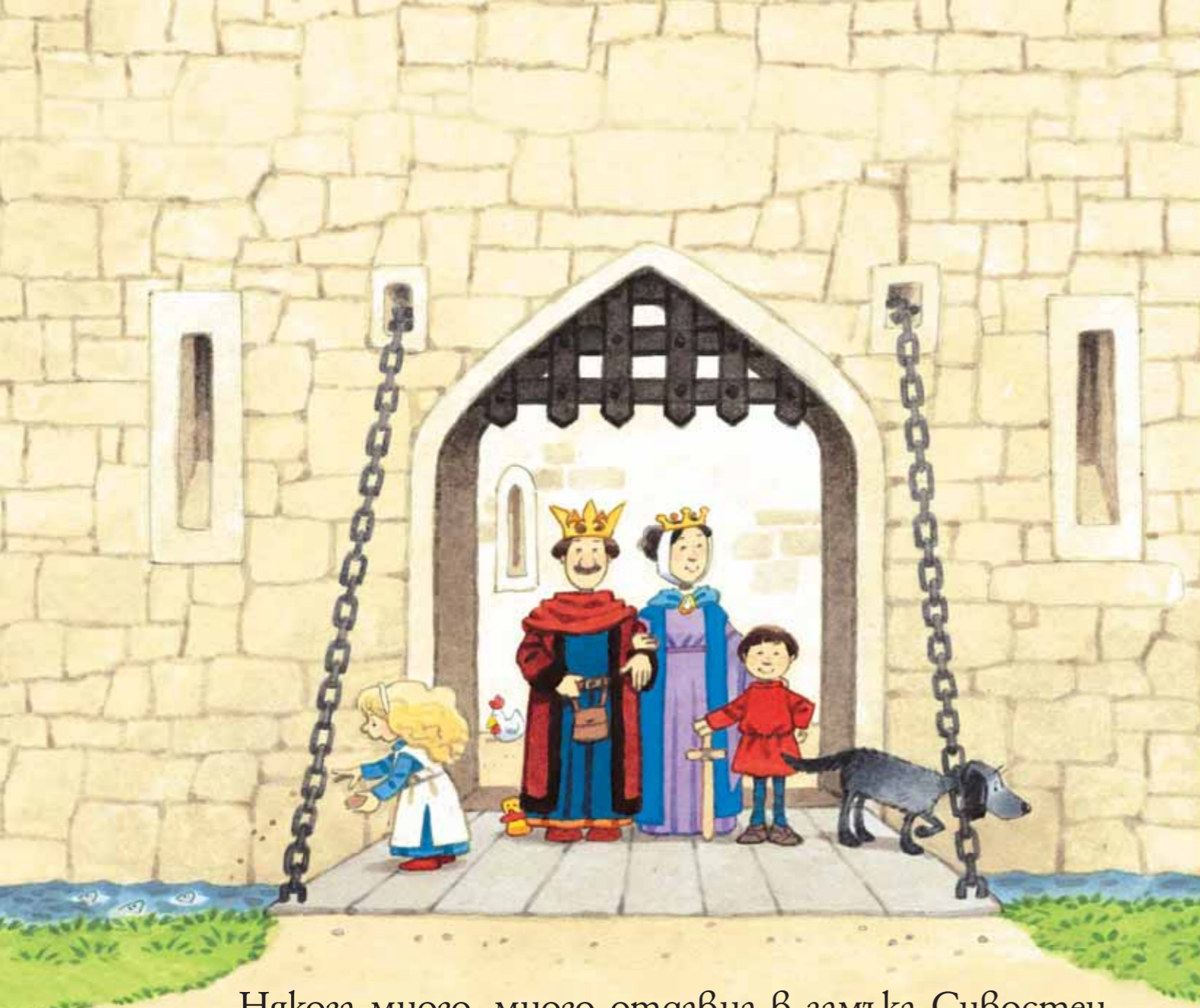

- Ако свърши твоята работа, какво ще ми дадеш? - попитало то.

- Ще ти дам огърлицата си! - отговорила девојката. Човечето се захванало за работа.

Цяла нощ прело и изпрело цялата слама на златна прежда. После изчезнало.

Някога много, много отдавна в замъка Сивостен живеели крал Леон и кралица Роза. Те имали две прекрасни деца – принц Макс и принцеса Ани.

Макс и Ани обичали да играят в двора на замъка.

Макс се преструвал на рицар, а Ани – на дракон.
– Да потърсим истински дракон – предложил един ден Макс.

Ани протегнала прасенцето към майка си.

- Виж, мамо, намерих го в локвата на двора - казала тя. - Толкова е миличко - и го целунала по чистата зурличка.

Внезапно блеснала светлина.

- Какво става? - ахнала Ани и погледнала прасенцето. Но то вече не било прасенце, а малък принц.